Vervolg van pag. 6.

niets meer van," zuchtte de dokter, waarlijk beschaamd, dat hij zoo weinig in al die dingen van vroeger komen kon.

Flip haalde de schouders eens op; hij vond David een onovertrefbaren sukkel. Geduld maar, dacht hij, hij komt er wel in. Als ik zijn hersens maar wat opfrisch. En hij stak nu eerst recht van wal.

„Ik heb altijd om zoo te zeggen in het verleden geleefd," begon hij, „mijn schooltijd heeft zooveel indruk op me gemaakt, dat ik alleen maar belang stel in wat daarmee verband houdt. Ik heb bijna alle oude schoolvrinden gevolgd in hun levensloop; ik weet precies wie er dood zijn en wie er mislukt zijn. Ik loop dat na. Later heb ik met niemand meer kennis gemaakt dan hoognoodig; ik had van school vrinden genoeg overgehouden voor mijn heele leven. Als ik een naam in de krant lees, die me bekend voorkomt, ga ik erop af, al is het in nog zoo'n afgelegen plaatsje, en blijkt het, dat ik een schoolvrind ontdekt heb, dan moet ik er het mijne van hebben, dan laat ik hem niet los. (Hier liet de dokter een zucht van schrik ontglippen). Dan geniet ik met hem samen van de oude herinneringen. Ik houd er ook boek van. Van alle jongens van alle klassen van de burgerschool heb ik indertijd de namen opgeschreven; en nu teeken ik daarachter aan wat ik in den loop van mijn leven van hen te weten kom. Het is een soort van klapper op mijn jeugd. De rangschikking is alphabetisch; de gegevens zijn keurig regelmatig in volgorde. Ik leef daarvoor. Je vroeg me daareven wat ik was. Welnu, je weet het nu. Ik ben de speurder naar het verleden, maar niet naar het doode verleden van cultuur en wetenschap van volkeren, die ik nooit gekend heb, (— het was meer geluk, dan wijsheid, dat hij hier de woorden „zooals jij" niet inlaschte, —) maar van vrinden, die ik in mijn eigen levende, heerlijke verleden van mijn schooltijd heb liefgehad. Daarvoor leef ik. Mijn notities aan te vullen is het doel van mijn bestaan."

„'n Wonderlijke liefhebberij," bromde dokter David.

Heel wel bij het hoofd leek de bezoeker hem niet. En toch, gek is hij ook niet, overwoog hij, terwijl hij een blik op 's mans gelaat wierp — was hij maar goed gek; dan wist ik waar ik me aan te houen had . . .

Intusschen ging Flip ononderbroken voort.

„Dick Verhagen heb je toch ook gekend, hè? Natuurlijk. Nu, dien heb ik hier. Hij moest van de tweede naar de derde herexamen in wiskunde doen, maar hij is nu toch maar met een rijke vrouw getrouwd te Arnhem, heeft vier kinderen. Nou, en Mien Molenaars, die knappe Mien, die voor alle vakken altijd negens had, verhuurt nu kamers in Utrecht, is met een sjap van 'n vent getrouwd geweest, die alles erdoor bracht . . . alles wat er was dan, wel te verstaan . . hoewel, neen, ook wat er niet was, want schuld . . . nou, geen beetje. Maar enfin, zij verhuurt kamers. Wat heb je nou aan al je negens, als je het niet verder dan tot een sjofele hospita brengt . . . Dan heb ik nog liever allemaal onvoldoendes, en trouw later met een rijken tandarts, zooals Annie Langerdijk.

Maar David zei niets; hij keek zwijgend den armen eeuwigen schoolkameraad aan, en schudde het hoofd eens bedenkelijk. Dit leek den ander maar matig te bevallen; hij vroeg hem althans wat hij ermee bedoelde, waarop David gaapte, en zei, dat Flip, zijn goede beste schoolvrind Flip hem tengoede moest houden, maar dat het zoo ongemerkt tien uur geworden was.

„Ja, wat vliegt de tijd om," zei de bezoeker wijsgeerig, „wat vliegt hij om, hè. En hoe ouder of je wordt hoe erger of hij vliegt. Ja, ja, wat is die tijd van ons leven omgevlogen; het is of ik nog op de schoolbanken zit, met aan een kant Jaap Wend, die tusschen haakjes in Haarlem woont, verleden jaar failliet gegaan is en een accoord van veertig procent heeft aangeboden, dat door de schuldeischers aangenomen is,.. je moet maar boffen . . . en aan den anderen kant Koos Verstaden, die in een dorp in Gelderland veearts is, eigendommen heeft, ongehuwd is, en als hij morgen aan den dag wil, met werken kan uitscheiden . . . ."

Flip was weer op zijn geliefd onderwerp geraakt.

Met behulp van zijn boekje ging hij alle schoolvrinden en -vrindinnen na en lichtte hun doopceel op de meest complete en opzienbarende wijze.

David de dokter was ten einde raad. Inwendig vervloekte hij zijn zachtzinnigheid, die hem dien vervelenden paskwil van 'n kerel had doen meenemen naar zijn woning; luisteren deed hij al lang niet meer, al in geen paar uur. Hij gebruikte al zijn slimheid om middelen te bedenken en toe te passen, welke den gast tot afscheidnemen nopen konden, zonder dat hij, David, daarbij onbeleefd of kwetsend zou behoeven op te treden. Zoo had hij daareven zijn laarzen met een vertoon van groote vermoeidheid uitgetrokken, hij gaapte voortdurend, verwijderde zich herhaaldelijk om in het belendende slaapvertrek wat te verademen, had een benauwdheid gesimuleerd, had een oogenblik, waarop Flip in het vuur der scholierengeestdrift was opgerezen, benut om hem vriendschappelijk bij den arm te nemen en naar de gangdeur te voeren, doch alles vergeefsch. Thans was hij op het denkbeeld gekomen, zich van zijn jas, vest, boord en das te ontdoen, en liep hij in zijn overhemd in de slaapkamer heen en weer om op de meest luidruchtige manier zijn waschstel te vullen. Flip praatte voortdurend verder; had hij eerst slechts den levensloop van die jongens verteld, waarvan hij meende dat David hen kennen zou, thans ging hij meer stelselmatig te werk, las rubrieken a, b, c, enzoovoorts in volgorde voor; de rubriek-indeeling was gemaakt naar leeftijd, knapheid, som der cijfers van de rapporten, en zoo meer: daar had je b. v. in rubriek b, die en die; hij is gehuwd, maar kinderloos, inspecteur van een levensverzekering, maar zou zelf wel dood willen, zoo ongelukkig voelde hij zich; daar was zus en zoo . . . die dit en dat . . . en wel wel, en hoe is 't mogelijk, en wie had dat ooit gedacht, toen we elkaar met proppen papier, in den inktpot gedoopt, bestookten.

David had nu het lijdelijk verzet zoover gedreven, dat hij den bezoeker midden in het gezicht een „aangename nachtrust" had toegewenscht, wat dezen tot de wanstaltige brutaliteit gevoerd had, met een verwonderd gezicht te vragen, of hij „soms derangeerde", waarop David niet meer bij machte was iets te antwoorden. Als hij iets geantwoord had, was het een vloek of een verwensching geweest, en dat was hij, de zachtzinnige, vrindelijke man, niet gewend. Zijn zwijgen werd door den verschrikkelijken gast vertolkt als „geen tijding, goede tijding," en de man begon dus weer aan een nieuwe rubriek. De dokter had zich nu van alle verdere dagkleeding ontdaan, en verscheen in zijn nachthemd en blootsvoets in het studeervertrek, welke aanblik den bezoeker wel eenigszins uit den koers wierp, maar nog niet dermate, of hij wilde den man zij het dan in dit diepste négligé nog tot luisteren nopen. „Neen, nou moet je nog even luisteren," begon hij, maar de dokter bleek nu, zoo vrindelijk weg, toch eindelijk onverbiddelijk; uit een hoek nam hij een lange zinken pijp met haaksch topstuk, zette die aan den mond, en liep op de lamp toe om haar uit te blazen. Nu wist de bezoeker geen uitweg meer; een laatste poging nog: „als je vermoeid ben, David, wil ik wel aan je bed komen zitten," zei hij, maar David, met den grooten uitblazer in den mond naderde onheilspellend. Reeds zette hij den top boven het lampeglas: een luchtstootje, en een voorwereldlijke duisternis zou . . . . Maar nu gaf de oud-kameraad zich over.

„Hoe laat is het?" zei hij kalm.

„Een uur," antwoordde David op nog steeds vriendelijken toon.

„Dan heb ik je wel een beetje opgehouden, misschien . . ." huichelde de bezoeker.

„O, dat is niet erg, spreek daar niet van...." zei de goedmoedige dokter.

„Dus ik heb je niet opgehouden?" vroeg de gast, „je bedoelt . . . dat ik nog wat blijven mag?" En hoopvol keek hij den gastheer aan, terwijl hij een gebaar maakte, als wilde hij weer plaats nemen.

„Dat . . . nu . . direct niet, . . ." zei David.

Flip besloot nu definitief. Hij drukte David hartelijk de hand. „Nou, beste kerel, het was me aangenaam je terug te vinden na zooveel jaren. We (hij zei: *we*) hebben prettig gepraat . . . Ik kom weer eens gauw aan . . . Als je het goedvindt . . ."

„Natuurlijk, natuurlijk, ik vind het allerprettigst," antwoordde David, die nu hij van den man zoo goed als af was, weer onweerstaanbaar beminnelijk werd, „heel graag. En dan moet je eens 'n heelen dag komen. 'n Avondje is zoo gauw om."

„Graag, graag. . . ik dacht eerlijk gezegd dat ik je wat . . wat stoorde, zie je . . ."

„Ben je mal? Jij mij storen? In de verste verte niet. Hoe kom je eraan? Je komt maar 'ns. Alleen, schrijf me een briefkaartje van tevoren. Nu, adieu, en wel te rusten."

„Wel te rusten. En tot spoedig."

Toen de bezoeker weg was, blies de dokter een ellenlangen zucht van opluchting door de nachtelijke stilte van het vertrek.

„Ik geef niet thuis, als hij ooit het hart in zijn lijf heeft om mij weer op mijn dak te komen, de ellendeling. Desnoods ga ik op reis, of ik verhuis. Of ik . . . ik sla de hand aan mezelven."

Na deze sombere alleenspraak opende hij zijn studieboek, en vervolgde de lezing op de bladzijde, waar hij dien middag door den oud-schoolkameraad onderbroken was.

DE BEGRAFENIS VAN Mr. H. GOEMAN BORGESIUS.

Onder buitengewoon betoon van deelneming had Maandag 22 Januari op Oud Eik en Duinen de teraardebestelling plaats van het stoffelijk overschot van den Tweede-Kamervoorzitter Mr. Dr. H. Goeman Borgesius. Onze foto geeft de lijkkoets bij het verlaten van het sterfhuis.

D. J. M. DE HONDT. †

J. G. JANSSONIUS.

Ds. I. G. KNOTT-NERUS. †

Op 66-jarigen leeftijd is te Leiden overleden de heer D. J. M. DE HONDT, hoofd eener school 2e klasse, directeur der handelsinrichting „Kennis is Macht". — Tot lid van de Gedeputeerde Staten van Friesland is benoemd de heer J. G. JANSSONIUS. — Te Heerde overleed in den ouderdom van 76 jaar Ds. I. G. KNOTT-NERUS, predikant der Ned. Herv. Gemeente.

EEN 50-JARIG JUBILEUM.

De Christelijke Jongelingsvereeniging Rom. 1: 16a. te Oosterbeek herdacht in de afgeloopen week het feit van haar 50-jarig bestaan met een feestelijke bijeenkomst, waarvoor zeer veel belangstelling was.

Een geheime Cervantes.

Onlangs deelde de Journal des Débats mede, dat een zeer bekend Spaansch schrijver, Rivero, ontdekt zou hebben, dat alle werken van den beroemden schrijver Cervantes, uitgezonderd zijn Galatea, geheimschriften zijn, waarvan elke bladzijde, wanneer men haar op zekere wijze leest, de meest curieuze gegevens bevat over Cervantes en zijn tijdgenooten. Rivero heeft den sleutel echter nog niet willen geven en de bewonderaars van Cervantes aarzelen om hem te gelooven. Hetgeen wel te begrijpen is, daar de mededeeling zeer tendentieus klinkt

Hem, die het vermogen niet heeft, dat bij hem past, zal het, als een schoen den voet, waarvoor hij te groot of te klein is, doen struikelen of knellen. Horatius.

Mr. D. FOCK.

Door H. M. de Koningin is benoemd tot president der Tweede Kamer ter vervanging van Mr. Dr. H. Goeman Borgesius, Mr. D. FOCK. In 1858 te Wijk bij Duurstede geboren, promoveerde hij in 1880 aan de Leidsche Universiteit en vertrok toen naar Indië, waar hij in Semarang en Batavia als advocaat optrad. Sinds zijn terugkeer in Nederland was hij achtereenvolgens lid van de Prov. Staten van Zuid-Holland voor R'dam III, gemeenteraadslid van R'dam, lid van Gedeputeerde Staten, lid van de Tweede Kamer voor R'dam I, Minister van Koloniën, gouverneur van Suriname. Thans heeft hij in de Tweede Kamer zitting voor Haarlem